

NOSTALGIJA

Nezaboravni
provod iza
gvozdene
zavese

Diskoteke naše mladosti

Kada je u nemačkom gradu Ahenu daleke 1951. godine otvorena prva diskoteka, malo ko je mogao da pretpostavi da će one u narednim decenijama postati planetarni fenomen. Jedan feljton objavljen pre desetak godina u dnevnom listu "Politika" vodi nas u godine kada je Beograd bio zahvaćen svetskom pomamom za diskotekama. **Maja Vukadinović**, novinar i publicista, koja priprema i knjigu po feljtonu „Beograd noću: simboli jednog vremena“ uverava nas da je Beograd oduvek držao korak sa svetom, uz opasku da „svako podsećanje preti da dobije boju nostalgije koja uvek izgleda lepše kada se posmatra sa vremenske distance. I još nešto - prave istine o noćnom životu Beograda ili bilo kog drugog grada - nema, jer ona se krije u ličnim doživljajima, u onome što je činilo sentimentalno vaspitanje svakog od nas.“

Piše: Gordana Radisavljević - Jočić

KOD LAZE ŠEĆERA

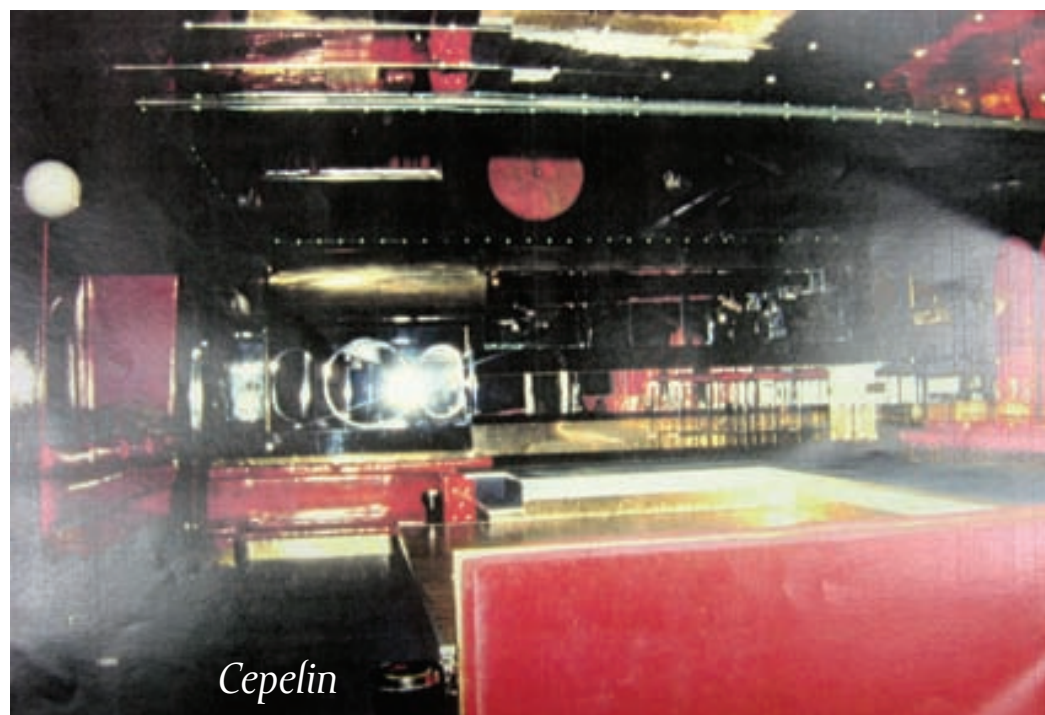
Priča o nicanju prvih diskoteka u srcu Balkana, u Beogradu, deluje romantično. Najzaslužniji čovek za otvaranje prve beogradske diskoteke bio je **Siniša Saša Nikolić**, pariski student i poznavalac atmosfere evropskih

noćnih klubova. Tako je 24. aprila 1967. godine Beograd postao prvi grad u tadašnjoj Jugoslaviji, ali i na Balkanu, koji se mogao pohvaliti diskotekom. Smeštena je u mali i skromno uređen podrumski prostor u Ulici Lole Ribara

17, koji je pripadao porodici Šećerović. Zvanično, bio je to »Klub košarkaša Crvene zvezde«, jer u to vreme noćna okupljališta tinejdžera mogla su da se odvijaju jedino pod okriljem nekog sportskog društva ili omladinske usta-

Električni
orgazam

Cepelin

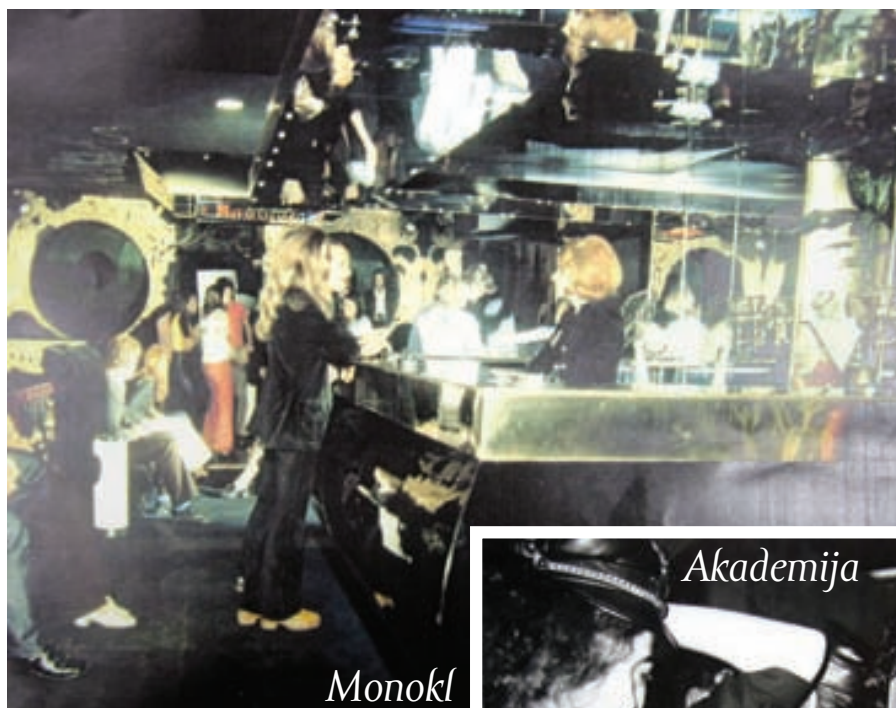

nove. Nezvanično, ovu diskoteku bez imena svi su zvali »Kod Laze Šećera«, po Lazaru Šećeroviću, Milanovom mlađem bratu, prevodiocu po zanimanju, u čijem stanu su se pre tog proleća priređivali nezaboravni žurevi na kojima je bio prisutan beogradski krem.

Gosti Beograda kasnih šezdesetih bili su iznenađeni činjenicom da ovde tako nešto postoji, a posebno su bili iznenađeni informisanošću mladih i »vrućim« numerama »skinutim« sa inostranih merača muzičke popularnosti. I sve se to dešavalo u zemlji za koju su mislili da se nalazi iza »gvozdene zavese«. U vreme Sajma mode u ovu diskoteku dolazili su afirmisani manekeni i kreator **Pako Raban** koji je ovaj ambijent uporedio sa pariskom diskotekom »Kastel«. Posle nepune dve sezone, u jesen 1968. godine, stavljen je katanac na prvu beogradsku diskoteku: komšijama je muke zadavala buka izazvana glasnom muzikom, huktanjem automobila i žamorom, a zvaničnici su komentarisali da »dekadentni trendovi sa Zapada truju našu nevinu i čistu omladinu«.

CEPELIN

Pravo zahuktavanje beogradskog noćnog života desilo se 1970. godine. Tada je posao oko otvaranja diskoteke još bio na amaterskom nivou, ali sve je »mirisalo« na izvesne pomake u poimanju industrije zabave. Pojava čuvenog »**Cepelina**» dobro je isplanirana. Takva strategija se može objasniti željom nekolicine posvećenika u ovom poslu da Beograd konačno dobije pravi svetski disko klub. Dotadašnji mali i nepretenciozno uređeni enterijeri ne bi još dugo privlačili generacije koje su već osetile glamur velikih inostranih diskoteka. Tako je razmišljao

Monokl

i arhitekta **Ilija Gligorijević** koji je, pored beogradskih »Cepelina« i »Monokla«, projektovao i brojne svetske diskoteke. »Cepelin« je enterijerom podsećao na londonsku kulturnu diskoteku »Lavalbon«, odakle su i nabavljane ploče koje su disk-džokeji puštali: soul, fank i rok. Imidžu sastajališta mladih, lepih i uspešnih, nisu odošle ni filmske i televizijske ekipe.

Danas sredovečne dame i gospoda sigurno će, kada se na televiziji bude prikazivao film »**Nacionalna klasa**« Gorana Markovića, u nekoliko kadrova prepoznati delić »Cepelina«.

Akademija

Ništa manje nostalgični neće biti ni oni koji će, gledajući spot za pesmu »**Glavo luda**« Zdravka Čolića, moći da se sete gde su nekada izlazili. Početkom osamdesetih »Cepelin« se definitivno preselio u istoriju beogradskog noćnog

NOSTALGIJA

Duga

Akademija

života. Njegovo mesto zauzele su druge diskoteke, neke čak i na istoj lokaciji, ali to su već bila druga vremena.

AKADEMIJA

Sedamdesetih je bilo popularno izlaziti i u "Akvarijus". Ovaj mali iznajmljeni prostor u Deligradskoj ulici, u kući slikara Miće Trnavca, bio je jedina prava konkurencija "Cepelinu". Pri tom je svaka imala svoju publiku. I dok su u "Cepelin" hrlili mladi kojima je bio blizak način razmišljanja hipi generacije, u "Akvarijusu" su se pojavljivali nešto ozbiljniji, imućniji i "šminkerskiji" pripadnici mladog naraštaja. Maja Vukadinović nam otkriva da se u Beogradu sedamdesetih izlazilo i u diskoteke u predgrađu, a naročito u "Bis" u Resniku, kao i da su se lokalni klubovi tih godina otvarali po garažama, atomskim skloništima, barakama...

Osamdesetih, obavezna stanica na putu avangardnog buntovnika bila je (pa i danas jeste) **Akademija**. Ovo je, može se reći, jedini klub u Beogradu koji među određenom "klijentelom" ima kulturni status. I to je jedno od malobrojnih sastajališta koje je podelilo mlade - na one koji vole takvu vrstu zabave koju Akademija "propisuje" i na one koji u "rupu" ne žele ni da privire. O ovoj važnoj tački u noćnom životu nekoliko generacija snimljen je dokumentarni film i napisano bezbroj novinskih tekstova. Samo ovaj beogradski klub je svrstan među deset najboljih klubova u Evropi osamdesetih. **Ovde su vraćale i znamenite figure jugoslovenskog rokenrola, koje su tu i nastupale.**

DUGA I BONAFIDES

Prekoputa Akademije nalazila se "**Zvezda**" - raj za šminkere. Za ovu diskoteku oduvek je važno napisano pravilo »što bolje izgledaš - veće su ti šanse da ćeš ući«. Omiljeno mesto ljudi sa estrade tokom osamdesetih bila je "**Duga**", u kojoj je sve bilo podređeno poznatim ličnostima. Malobrojni klubovi su uspeli da se održe do danas: pored Akademije, to su »**Bonafides**« na Pravnom i **KST** na Elektrotehničkom fakultetu.

- U prvoj deceniji 21. veka malo toga povezuje noćni život današnjeg tranzicionog Beograda s vremenom kada je prva minijatura diskoteka naslonjena na Atelje 212 predstavljala senzaciju. Ne samo da su drugačije društvene okolnosti u odnosu na vesele šezdesete, već je u međuvremenu posao oko noćnih klubova

Maja Vukadinović

Kratka biografija

Mr Maja Vukadinović rođena je 15.02.1972. u Beogradu. Diplomirala je na Katedri za Filmsku i televizijsku produkciju Fakulteta dramskih umetnosti. Magistarske studije iz medija je završila na The New School u Njujorku. Dugogodišnji je novinar, autor analitičkih tekstova iz oblasti kulture i medija, TV kritika i intervju sa javnim ličnostima. Godinama je pisala za *Politiku*, a tekstove je objavljivala i u *Danasu*, *Glasu javnosti*, *Vremenu*, *CorD-u* i mnogim drugim novinama i magazinima. Profesionalno je bila angažovana i u vodećim agencijama za odnose s javnošću, gde je radila kao PR Menadžer. Po povratku iz Njujorka, zaposlila se na Fakultetu za kulturu i medije, gde radi kao asistent na Katedri za Menadžment medija. Proučava savremene medijske fenomene i razne aspekte popularne kulture. Živi u Beogradu, a Njujork smatra svojom drugom kućom.

prerastao u ozbiljan biznis koji donosi ozbiljnu zaradu. Izbor je neuporedivo više nego neka- da, ali su se i navike i potrebe mladih promenile. Klubovi su uveliko proširili svoju namenu, a konstantno inoviranje zabavnih sadržaja jedan je od glavnih načina za osvajanje i zadržavanje gostiju. Za razliku od »veselih sedamdesetih«, danas se u grad kreće posle 22 časa, dok žurke i svirke počinju pred ponoć. Noćni život se sve češće reklamira kao autentičan beogradski brend koji može da privuče turiste iz regiona, ali i one iz evropskih i svetskih metropola - kaže na kraju ovog sentimentalnog putovanja Maja Vukadinović. ■